

Дѣдо Димо разбра мжката на момчето и, безъ да му се сърди, извика кротко:

— Дѣлчо, синко!... Кжде ходишъ тѣй самъ?

Дѣлчо се сепна, сѣкашъ се събуди отъ сънъ, озърна се наоколо и, като видѣ стареца, спусна се къмъ него и заплака съ гласъ.

Дѣдо Димо се сбърка. Едри сълзи покапаха по бѣлата му брада, но приближи до Дѣлчо, хвана го за ржка, накара го да седне на ливадата, седна и той до него и заговори:

— Голѣма е мжката ти, синко!... Виждамъ... Но ти не си дете. Ще трѣбва да се грижишъ отъ сега и за братчетата и сестричката си... Па да утешавашъ и майка си... Какво ще стане съ тѣхъ, ако ти се отчаяшъ?

Дѣлчо преглътна сълзитѣ си, обърна се къмъ стареца, въздъхна и рече:

— За тѣхъ ми е мжно, дѣдо!... Сирачета сж сега. И кой ще се грижи за тѣхъ?

— Господъ ще се погрижи, синко... Той се грижи и за най-малкитѣ божи създания, — рече старецътъ кротко.

— Но чакай да ти разкажа една приказка...

Дѣдо Димо напълни лулата си, запали я, смукна дватри пжти, помисли малко и започна:

— Единъ пжтъ Дѣдо Господъ слѣзълъ отъ небето, да обиколи земята. Да види какъ поминуватъ хората. Следъ него вървѣлъ Арахангелъ Михаилъ, който взема душитѣ на хората. Вървѣлъ Дѣдо Господъ напредъ, а ангелътъ следъ него. По едно време Дѣдо Господъ спрѣлъ и посочилъ съ ржка къмъ една кжща. Ангелътъ погледналъ нататъкъ и съгледалъ предъ кжщата една майка, която се готви да закърми новороденото си детенце. Дѣдо Господъ казалъ на Арахангелъ Михаила:

— Иди и вземи душата на майката!...

Арахангелъ Михаилъ, който никога не знаелъ що е милость, сбъркалъ се сега, погледналъ Дѣда Господа и запиталъ смаянъ:

— Ама на майката ли, Дѣдо Господи?

— Да, да, на майката, — рекълъ Дѣдо Господъ.

— А детенцето?... Какво ще стане съ него, Дѣдо Господи?... Кой ще се грижи за него?